ది ఎటర్నల్ ట్రయాంగిల్

"డబ్బున్న వాళ్ళకు కొండొకచో సిన్సియర్ గానే ఓ ఘన మైన ఆశయమూ ఉంటుంది. ఆ ఆశయం నెరవేర్చుకొనేందుకు సిన్సియర్ గానే ప్రయత్నమూ చేస్తారు. నాశనంలేని ఆడా మగా, ఎటర్నల్ ట్రయాంగిల్ యీ సిన్సియర్ ప్రయత్నా లను జరగనిస్తుందా మరి ?"

పద్మకి మహా చికాగ్గావుంది నచ్చని చీరెలమీద, సేల్స మన్ కూడా చాలా చికాగ్గా వుంది. ఎప్పటికీ బేరం తేల్చని ఆవిడ మీద.

ప్రొప్రైటరుకి సూపర్ చికాగ్గా ఉంది చేతకాని సేల్స మాన్ మీదా, డబ్బున్న ఆడవాళ్ళమీదా.

షాపు గుమ్మంలో నిల్చున్న ముష్టిపిల్లకి చికాకు కాదు గాని బాధగా వుంది, అరగంటై అరుస్తున్నా అణా కూడా యివ్వని తను చుట్టూవున్న మనుషులమీద.

అది ఖాన్ అండ్ ఖాన్ బట్టల షాపు.

ఆ ఊరంతటకీ ఖరీదైన షాపు.

అంటే అక్కడ ఖరీదైన బట్టలుండవు.

అక్కడి బట్టలకి ఖరీదెక్కువ.

పద్మకూడా చాలా ఖరీదైన మనిషి.

ఆవిడ కట్టుకున్న చీర ఖరీదుతో అరడజను సంసారాలు ఆర్నెల్లు హాయిగా బతకొచ్చు. ఆవిడ ఒంటి మీదున్న నగల ఖరీదుతో నలుగురు ఆడపిల్లలకి సునాయాసంగా పెళ్ళి చెయ్యొచ్చు.

ఆవిడ మొగుడి ఖరీదు ఒక్కోటీ ముప్పై లక్షలు ఖరీదుచేసే మూడు ఫ్యాక్టరీలు.

ఆవిడకి పాతికేళ్ళు. పాతికేళ్ళ ఆడదాని కుండాల్సిన అందం ఉన్నాయి. అందంగా వున్నానన్న అహంకూడా వుంది.

ఆవేళ పద్మకేం తోచలేదు. నిజం చెప్పాలంటే ఆవేళే కాదు ఏవేళా ఆవిడ కేం తోచదు. సాధారణంగా ఏం తోచని ఆడవాళ్ళు నిద్రపోతారు. అయితే డబ్బుండీ ఏం తోచని ఆడవాళ్ళు షాపింగుకి వెళ్తారు. (డబ్బులేని ఆడవాళ్ళకి, మగ వాళ్ళకూ్కడా – తోచకపోవడం వుండదుట.) అంచేత కనీసం పట్టుచీరైనా కొనుక్కుందామని షాపు కొచ్చింది ఆవిడ. కాని, ఛీ! ఛీ' అక్కడున్న చీరలన్నీ తనదగ్గరున్నవే. ఈ దిక్కుమాలిన దేశంలో డబ్బుండి కొనుక్కుందామన్న కోరికుండీ, కొందామంటే సరైన చీర కూడా దొరక్కపోతే యింకేందుకు? వాట్ ఎడిన్గ్రేస్! ఇదిగో, ఇలాటప్పుడే ఆవిడకి అకస్మాత్తుగా అమెరికా పారిపోవాలనిపిస్తుంది. ఏం లాభం? ఆ కోరికా తీరదు ఆవిడ ఖరీదైన మొగుడికిగల అతిఖరీదైన ఫ్యాక్టరీలన్నీ ఆవిడ దరిద్రంకొద్దీ యీ దేశం లోనే వుండిపోయాయి. అతను అందరు మగవాళ్ళలాంటివాడు కాడు. అతనికి పద్మంటే చాలా ఇష్టం. కాని డబ్బంటే యింకా

ఎక్కువిష్టం. ఎవరైనా సరే ఎక్కువిష్టమైన పన్లే చేస్తారు, కాబట్టి అతను అమెరికా ప్రయాణం ఒప్పుకోవడంలేదు. మన దేశంలో ఆవిడకి చెయ్యాల్సిన పన్లేవీ కనిపించడం లేదు - చీరలు, నగలూ కొనడం, సోఫాలూ, రేడియోలు ప్రతినెలా మార్చేయడం మినహా.

మనుషుల ఆలోచనలు వాళ్ళ ఖరీదునిబట్టి వుంటాయి (ట) అడుక్కునే వాడికి అమెరికా వెళ్ళాలన్న ఆలోచనరాదు. అలాగే గొప్పవాడికి గుడిసెల్లో వుండాలన్న ఆలోచన రాదు. సరదాకైనా సరే — కలలోనైనా సరే. ఖరీదైన పద్మకి ఎప్పుడూ అతిఖరీదైన ఆలోచనలే వస్తాయి. తన పేరన ఒక పెద్ద పిల్లల ఆస్పత్రి కట్టిస్తే? అసాధ్యం కాదు. కాని ఆవిడ మొగుడికి పిల్లలన్నా, ఆస్పత్రి అన్నా విపరీతమైన ఎలర్జీ. పోనీ, స్కూలుగానీ, కాలేజీగాని కట్టించొచ్చు. అదీ అసంభవం కాదు. కాని ఇప్పటికే ఎక్కువగా వున్న నిరుద్యోగ సమస్యని యింకా ఎక్కువ చెయ్యటం నేషనల్ క్రైమ్.

అవును, సినిమా తియ్యొచ్చు పెర్సనాలిటీ, పాపులారిటీ కూడా పెరుగుతాయి. కానీ ఏ డైరెక్టరూ తనని హీరోయినుగా ఒప్పుకోలేదు తను అందముగా వున్నప్పటికీ, కనీసం నాలుగు రోజులకో నవల రాసి పారేయ్యొచ్చును. ఆమధ్యే ఎవరో అన్నారు. ఆడ నవలలకున్న డిమాండు దేనికీ లేదని, డిమాండువుంటే వుందికాని అందులో పెద్ద థ్రిల్ ఏంవుంటుంది. చేతులు పీకటంతప్ప, ఈ ఆలోచనలన్నిటితోనూ పద్మ మనసేం బాగుండకనే కాలక్షేపం కోసం పాపింగు కొచ్చింది. అదేం దరిద్రమో కాని షాపింగు కూడా విసుగొచ్చేస్తుంది

పద్మ కెదురుగా గోడలకి పెద్ద నిలువుటద్దాలున్నాయి. నేలని పట్టుచీరల గుట్టలున్నాయి. పద్మ చీరలవేపు చూడటం లేదు. అద్దాలలో కనిపిస్తున్న రోడ్డుమీాద పోతున్న కార్లనీ, జనాన్నీ, రిక్షాలనీ వగైరాలని చూస్తోంది. ఆ వగైరాలలో అరగంటై అక్కడే నిల్చుని అడుక్కుంటున్న ముష్టి పిల్ల కూడా కనిపించింది. ఆ పిల్ల తల్లిగాని బతికుంటే ఆ పిల్లకి పదిహేనేళ్ళని చెప్పగలదు. ఆ రోజుకి ఆ పిల్ల అన్నం తిని ఆర్రోజుల ఒకపూటైంది. కడుపునిండా మంచినీళ్ళు తాగి అరగంట మీాద ఆరు నిముషాలైంది. పుట్టినదగ్గర్నించి ముష్టెత్తుకునే దాన్లా కాకుండా ఒకప్పుడు బాగా బతికి పరిస్థితుల ప్రభావం వల్ల యీా స్థితికి దిగజారిన దాన్లా అతి దీనంగానూ, అతి ఎపోలజెటిక్ గానూ వుంది. అనుకోకుండా ఆ అమ్మాయిని చూసిన పద్మకి జెల్లకొట్టినట్టు జ్ఞానోదయ మైనట్లయింది.

ఇంత మంచి ఆలోచన ఇన్నాళ్లూ తన కెందుకు రాలేదు? ఈ అమెరికా, ఆస్పత్రి వగైరాలు కాకుండా యిలాంటి పిల్లని చేరదీసి చదువు చెప్పించి, పెంచి పెద్దచేస్తే? పెంచితే యీాసైజులో దాన్నే పెంచాలి. మరో చిన్నదాన్ని తెస్తే దానిని తను పెంచినట్టు తెలీదు, తను కన్న పిల్లే అనుకుంటే కృతజ్ఞత ఎలా వస్తుంది! యీా పిల్లని పెంచితే! ఏవిఁ త్రిల్! ఎంత పేరు, ప్రతిష్ట!! అప్పుడు పద్మకి కనిపించనది — ఎక్కడో కాలేజి డే జరుగుతోంది. స్టేజీ మీాద ఎవరో ఇద్దరు మంత్రులు, ఒక శెర్లిన్ తార కూర్చుని వున్నారు. తనూ ప్రభాకర్రావు తమకోసం ప్రత్యేకంగా వేసిన సోఫాల్లో కూర్చున్నారు. పెద్దాపురం పట్టువంచ, చిన్న

సిల్కులాల్చీ, కాశ్మీరు శాలువాతో ప్రభాకర్రావు అచ్చు సినిమా డాడీలా వున్నారు. గమ్మత్తేమిటంటే తను ఇప్పటి లాగే వుంది, మార్పేంలేదు కళ్ళజోడు తుడుచుకోటానికో, కళ్ళు ఒత్తుకోడానికోగాని ప్రభాకర్రావు అస్తమానూ కళ్ళ జోడుతీసి మళ్ళీ పెట్టుకుంటున్నాడు. స్టేజీమీద ఎవరో మైకు దగ్గర నిల్చుని పేర్లు చదువుతున్నారు. మంచి ఖరీదైన బట్టలో ఎంతో అందంగా, అతి నాజూగ్గా వున్న ఆ అమ్మాయి ప్రైజులు వరసగా తీసుకుంటోంది. ఆ అమ్మాయి ప్రైజు తీసుకున్నప్పుడల్లా అందరూ తనవేపే చూస్తున్నారు. ఒక రిద్దరు ఫొటోలు కూడా తీస్తున్నారు. ఫంక్షను అవగానే ఆ అమ్మాయి పరుగెత్తుకుని వచ్చి ప్రైజులన్నీ ప్రభాకర్రావు చేతిలోపెట్టి తన కాళ్ళకి నమస్కారం చేస్తోంది. తనా అమ్మాయిని అతి గంభీరంగా లేవనెత్తి నుదుటిమీద ముద్దు పెట్టుకుంది. ప్రభాకర్రావు ప్రేమగా ఆ అమ్మాయి తల నిమిరాడు. ఇల్లంతా పెళ్ళివారితోనూ, పెళ్ళి హడావుడి తోను కళకళ్ళాడుతోంది. ఎటు చూసినా ఏమిః జనం! ఎంత కోలాహలం! ఎవరి నోటవిన్నా తన పేరే. ఆ అమ్మాయి అదృష్టాన్ని తన మంచితనాన్ని కలిపి తెగ పొగిడేస్తున్నారు. ఎవరో మూవీ కెమేరాతో ఫొటోలు తీస్తున్నారు. తను ఆనందంతోనూ, అలసటతోనూ, అతి నీరసంగా అటూ యిటూ తిరుగుతోంది. వధూవరులిద్దరూ తన కాళ్ళకి ఒంగి నమస్కారం చేస్తున్నారు. ఆ అమ్మాయి తనని కావలించు కొని వెక్కి వెక్కి ఏడిచేస్తోంది తనని వదిలి వెళ్ళనని, తనకీ కన్నీరు ఆగడంలేదు—

చీరల ఎదురుగా కూర్చున్న పద్మకి నిజంగానే కన్నీరు రాబోయింది. వెంటనే తపోభంగం అయిన తపస్వినిలా గబుక్కునలేచి చీరల గుట్టలు దాటుకుంటూ నిద్రలో నడు స్తున్నదాన్లా కారుదగ్గరికి వెళ్ళింది. ఆ అమ్మాయి కూడా పద్మవెనుకే కారువరకూ వెళ్ళింది, ఏమైనా యిమ్మని అడు గుతూ. పద్మ ఆ అమ్మాయిని చెయ్యి పట్టుకొని లాగి కారులో కూర్చోపెట్టుకొని కారు స్టార్ట్ చేసింది. పద్మవేపూ, ఆ అమ్మాయివేపూ, వెళ్ళిపోతున్న కారువేపూ, నిశ్చేష్టులై చూస్తున్న జనం పద్మకి కావలసినదానికంటే ఎక్కువ ఎంక రేజిమెంటే యిచ్చేరు.

ఏం జరుగుతుందో తెలీని ఆ అమ్మాయి ముందుగా భయపడింది. తరువాత తనకి అణావో, అర్థణావో యిచ్చేస్తే దిగిపోతానని బతిమాలుకుంది పద్మని; పద్మ జవాబు యివ్వ లేదు. పోనీ ఏమీ యివ్వనవసరంలేదనీ, కనీసం కారాపేస్తే దిగిపోతాననీ వేడుకుంది. అయినా జవాబివ్వని పద్మ గంభీ రతని చూసి బెదిరిపోయి కుక్కపిల్లలా మూలని ఒదిగి కూర్చుంది.

ఇల్లు చేరిన వెంటనే పద్మ పనిమనిషిని కేకవేసి ఆ అమ్మాయిని తీసికెళ్ళి అర్జంటుగా స్నానంచేయించి, బట్టలు మార్పించి తీసుకొని రమ్మంది. ఆ అమ్మాయికి అర్జంటుగా కావాల్సినవి స్నానం, పట్టుబట్టలు, అగరొత్తులూ కావనీ, కేవలం పిడికెడు అన్నం మాత్రం అర్జంటనీ ఖరీదయిన ఆలో చనల పద్మకి తట్టలేదు. ఏగటి అమ్మాయికి కేటా

యించాలి. ఏ బట్టలు కొనాలి వగైరాలు ఆలోచిస్తున్న పద్మని 'ఏం కొన్నారు రాణీగారు ?' అంటూ పలకరించేడు. అప్పుడే వచ్చిన ప్రభాకర్రావు.

అతనికి ముప్పైఏళ్లూ, మూరెడు గెడ్డం వున్నాయి. అతని ప్రశ్నకు జవాబివ్వకుండా అతని వేపొక సుపీరియర్ నవ్వొకటి విసిరింది పద్మ. నిజానికి అతనికి, ఆ నవ్వు అర్థం కాలేదు. అర్థంకాదని ఆవిడ నమ్మకం అర్థం చేసుకోనవసరం లేదని అతని ఉద్దేశం. అతను ఆడవాళ్ళని, వాళ్ళ నవ్వుల్ని అతి లైట్‌గానూ, డబ్బుని అతి సీరియస్‌గానూ, తీసుకుంటారు. అందుకే చక్కగా కాళ్ళు చాపుకొని సోఫాలో పడుకొని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు "ఏమిటి విశేషం" అని అడుగుతాడనీ, అప్పుడతనికి తన గొప్పతనం అతి డ్రమెటిక్‌గా వర్ణించి చెప్దామనీ ఆశించిన పద్మకి అతని వాలకం పిచ్చికోపం తెప్పించింది. ఛీ ... ఛీ ... ఏం మగాళ్ళు ? డబ్బుండగానే సరా టేస్ట్ వుండొద్దూ ? నిజంగా తను చెయ్య బోయే పనికి అతను ఎంకరేజ్ చేస్తే ఎంత బావుంటుంది ? కానీ అసలు ప్రపంచంలో ఏ మొగాడు ఏ ఆడదాన్ని — ముఖ్యంగా పెళ్ళాన్ని ఎంకరేజ్ చేసేడు ? నెవర్. అసలేం చెప్పకూడదు ఇతనితో, ఎందుకూ చెప్పడం ? మంచిపని చెయ్యడానికి ఒకరి పర్మిషన్ దేనికి ? ముందుగా చెప్పడం కంటే ఒక్కసారే సర్‌ప్రైజూ, సస్పెన్సూ కలుగచెయ్యాలి. ఏవో ఆలోచిస్తూ అడుగుల చప్పుడికి తలెత్తిన పద్మ ఎదురుగా నిల్చున్న ఆ అమ్మాయిని జూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

2)

"ఏ అలంకరణా లేకపోతే యింత అందంగా వున్న యీపిల్ల అందం అన్నీ అమరిస్తే ఎవరాపగలరు ?" అనుకుంది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో అదే అడుగుల చప్పుడుకి తలెత్తి పేపరు కిందనుండి కాజువల్‌గా చూసిన ప్రభాకర్రావు కళ్ళలో గమ్మత్తయిన మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపు చూసిన పద్మకి వెంటనే "వాట్ ఎ బ్యూటీ" అన్న అతని మాటలు పిడుగుల్లా వినిపించేయి. ఆవిడ అరసెకండు కాలం అతనివేపు, ఆ అమ్మాయివేపు మార్చి మార్చి చూసింది. ఆ అరసెకండులో ఆవిడకి ఎన్ని యుగాల చరిత్ర కనిపించిందో కాని ఏం మాట్లాడకుండా పక్క గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. పేపరు చదువుకోవటమో, ఆ అమ్మాయిని మళ్ళీ చూడ్డమో తేల్చుకోలేని ప్రభాకర్రావు పద్మ వెళ్ళినవేపే చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత పనిమనిషి వచ్చి ఆ అమ్మాయి చేతిలో ఒక మూడు రూపాయలు పెట్టి పంపించేసింది.

(ఎప్పుడో, ఎక్కడో యిలాటి కథ చదివిన జ్ఞాపకం, లేక కలగన్నానో.)

—: ० :—